

Deák Botond

dD. aspergeres

Ez van dD.; orvosságok?...; soha ne maradj hosszú ideig egy helyen, gondjaid lesznek, pedig magasan funkcionáló autista vagy; úgy vártam rá, hogy végre elfogadjanak, észrevegyenek; te más vagy dD., és attól mindig félnek az emberek...; megöregedtem, már tíz éve is öreg voltam, de még élveztem, ahogy süt a nap!, van, hogy jobb a bűnt választani, minap, egy balatoni faladik illatában ébredtem, egyedül...

A kikötő

Egy hajó szemből, lassan-lassan közeledik, betölti az egész kikötőt, sötét éjszaka van..., nagykabátok cammognak le róla a partra, ez egy rakodópart, kevés közlámpafény, az árnyak nőnek, s mennek összébb..., harangszó, sirályok vijjogása köszönti a szürke hajnalt, csöndes a kocsmá, az utca, a sikátor, hazaér, mosdik, kifűzi, majd leveszi a bakancsot, a nadrágot, bebújik az ágyba, az asszonya becsukja az erkélyajtót, újra sötét...; dD. a közlámpa alatt áll, s néz fel a kikötői ember lakása felé, mi történt?, nem történt semmi...

Hideg napok

Hideg van dD., s ön itt ül a sötétben?; á igen, ezt a szempontot még nem vettem figyelembe...; felelősnek érzi magát, és depressziós..., egész nap a padon ült a fagyos folyóparton?; valahogy úgy, és sokat gyalogolok a téli városomban, egészen más így, mint autóból...; nézze dD., a katasztrófa, akit érint, azt egy időn kívüli állapotba hozza, de magával már-már kínos találkozni; pedig most jó, végre azt érzem, haladok valamerral, azt hiszem, én nem akarok semmit!, és örülök, hogy találkoztam önnel, maga nélkül a folyóban végeztem volna...; bosszant, ha kétszer kell megkérdezni ugyanazt, de miért ül itt a hideg, sötét nappaliban?; néztem a sötétedés eseményét, ahogy a kopasz fák, bokrok elveszítik kontúrjaikat, múlik az idő...